

РЕШЕНИЕ

№ 5188

гр. София, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11063** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.78, ал.5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. М., гражданин на И., [дата на раждане] , притежаващ разрешение за пребиваване №[ЕИК], ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № 2473/12.08.2021 г., издадено от Зам.-Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерския съвет, с което е прекратен предоставеният на оспорвания хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и необосновано, като излага съображения, че не е отпаднало основанието за предоставяне на хуманитарен статут. Позовава се на опасност от преследване и отмъщение в страната си, тъй като е сътрудничил на американска компания в И.. Изтъква липса на виновно поведение от негова страна. Твърди, че има деца от българска гражданка, с която води дело за родителски права. В тази връзка се оплаква, че въпросът за висшия интерес на детето е обсъден повърхностно в решението, като настоява, че интересът на детето е да не бъде лишено от баща. С оглед на изложеното от Съда се иска да отмени оспореното решение. В с.з. жалбоподателят чрез адв.Н. поддържа жалбата и моли за отмяна на акта. Не претендира разноски.

Ответникът – Зам.-Председателят на ДАБ, чрез юк.Д. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Чуждият гражданин е подал молба за международна закрила вх.№ 366/06.02.2007 г. По така подадената молба е постановено Решение № 394/20.08.2007 г. (л.176) на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец, но му е предоставен хуманитарен статут.

При Председателя на ДАБ е постъпила Докладна записка рег.№ 2665/04.09.2020 г. (л.94), в която са изложени данни за осъществено от жалбоподателя пътуване до страната му на произход през 2017-2018 г., като е отправено предложение за образуване на производство за прекратяване на предоставен хуманитарен статут.

Зам.-Председателят на ДАБ е постановил Решение № 2148/13.10.2020 г., с което на основание чл.78, ал.2 ЗУБ е образувано производство по прекратяване на предоставен хуманитарен статут по отношение на М. А. М..

До жалбоподателя е изпратена покана, с която той е уведомен, че във връзка с образуваното производство по отнемане статута и на бежанец трябва да се яви в РПЦ-С. за провеждане на интервю, по време на което да изложи възраженията си срещу прекратяването на статута. Жалбоподателят се е явил на определената му дата, като проведеното интервю е обективизирано в протокол рег.№ УП2665/17.11.2020 г. (л.65). На интервюто същият е посочил, че през 2017 г. (м.юни или м.юли) е бил принуден да пътува до държавата си по произход, тъй като баща му е бил болен от болест на сърцето. До И. е пътувал с българския си паспорт. Заявил е, че в кратък срок ще представи същия. Заминал е тайно, тъй като е бил офицер от партия БААС и преводач за американска компания и положението му е било опасно. Прекарал е 7 месеца в [населено място], обл.Б.. За престоя са му помогнали негови братовчеди, които работели в иракската държавна сигурност. Посочил е, че е пристигнал в И. легално, но там е пребивавал тайно. Баща му е бил опериран през м.януари 2018 г. и след като видял, че положението му се стабилизира, той се е завърнал в България. Малко след заминаването на жалбоподателя за България, баща му е починал през м.август 2018 г. Чуждият гражданин не е бил на погребението, защото се е страхувал за живота си. Настоял е, че е бил принуден да замине, че не се е връщал там като турист, както и че не му е било указано, че няма право да пътува до държавата си по произход.

Жалбоподателят е представил в превод на български език медицински документи от 01.11.2017 г. и от 12.02.2017 г. (л.77-79), свързани със здравословното състояние на баща му и извършена перкутанна коронарна интервенция.

От справка в АИС-МВР, извършена от ГД“Гранична полиция“ в МВР (л.82, л.172), е установено, че чуждият гражданин е напуснал РБългария както следва: на 16.07.2016 г. с лек автомобил през ГКПП-Д. мост до Румъния, като се е върнал същия ден; на 27.06.2017 г. през ГКПП-Аерогара С. с полет до [населено място], Катар, а на 16.03.2018 г. се е завърнал в страната ни с полет от [населено място], Катар. Отражено е, че същият притежава удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК].

С Докладна записка рег.№ УП2665/18.05.2021 г. (л.48) до Председателя на ДАБ е направено предложение за събиране на информация за документите, с които жалбоподателят е осъществил пътуването си до страната му на произход, както и с оглед висшия интерес на децата, чиито баща е жалбоподателят, да се приеме становище или социален доклад.

От социален доклад рег.№ УП2665/07.07.2021 г. на ДСП-Л. (л.37) става видно, че ДСП Л. познава казуса на семейството от 2019 г., когато от страна на бащата са входирани сигнали, във връзка с това, че майката възпрепятства контактите с двете му деца. Следват редица сигнали между родителите, както и няколко дела - за родителски права и по ЗЗДН. Г-жа П. Х. се е запознала с г-н М. А. М. през 2007 г. От съвместното им съжителство се раждат децата У. на 22.09.2009 г. и Е. на 19.06.2012 г. Припознати са от бащата, от раждането си се отглеждат в семейна среда. Първоначално връзката на родителите е била ползотворна. Не е имало никакви проблеми в техните взаимоотношения. След раждането на второто дете постепенно са зачестили конфликтите помежду им.

През 2016 г. г-жа Х. заминала на работа в Германия, тъй като имала висок кредит за погасяване. Докато била в чужбина, за децата се е грижел бащата. Г-жа Х. е изпращала финансови средства за децата и за погасяване на кредита, като по нейни думи г-н М. не е погасявал вноските с изпращаните за тази цел пари. След прибирането ѝ в България през декември 2016 г. взаимоотношенията ѝ с бащата силно са се влошили поради това, че същият не е бил лоялен спрямо нея и не е погасявал вноските по кредита. През месец януари 2017 г. г-жа Х. заминава отново на работа в Германия, като оставя децата под грижите на г-н М., който е имал помощ в лицето на голямата дъщеря на П. - И. И., която е пълнолетна.

На 29.10.2019 г. майката се е върнала в България за постоянно. М. А. М. и децата не са били в жилището. Г-жа Х. е направила опит да се свърже с него по телефон, но без резултат. Силно разтревожена е отишла на 31.10.2019 г. в училището, където учат децата. Там е срещнала децата и М. М.. Започнала е разправия между родителите, на която децата били свидетели. М. опрял чадър на гърлото ѝ и отправил заплахи от рода „ще накарам децата да плюят на гроба ти“, случило пред погледите на децата. П. Х. се обърнала полицията. По повод тези действия на бащата г-жа Х. е подала молба до Софийския районен съд за издаване на Заповед за незабавна защита. Съдът е издал по гр.дело № 63257/2019 г., и с нея М. е бил задължен да не се доближава до П. Х., както и до децата, на разстояние по-малко от 100 метра.

След случилото се майката взима децата при себе си, за които се грижи и до днес. По думи на майката, след подобен неприятен инцидент, в случайна среща в съда между нея и г-н М., е издадена втора Заповед за незабавна защита, на 05.02.2020 г., по гр.дело № 5680/2020 г. По данни на г-жа Х. тогава бащата се е развикал силно, като и е потърсил сметка защо е блокирала телефонните номера на децата. По нейни думи г-н М. я е заплашил, че ще я "съсипе и унищожи", като е използвал нецензурни думи. От тази случка майката силно се е изплашила и притеснила и това е провокирало образуването на ново дело и издаване на втората заповед за незабавна защита. Със същата М. А. М. отново бил задължен да не се доближава до П. Х., както и до децата, на разстояние по-малко от 100 метра.

Към момента на изготвяне на социалния доклад контактът на децата с бащата е прекъснат поради това, че заповедта за незабавна защита е в действие до произнасяне на съда с окончателно решение по делото за Закона за домашното насилие.

Още в началото на социалната работа, предвид данните за извършвано насилие, майката и бащата са били насочени към социална услуга, към "Зона ЗаКрила" при Ф.. В хода на работата с двете деца ОЗД при ДСП Л. е констатирал, че поради задълбочения родителски конфликт при У. и Е. се наблюдава силно нарушен психо-емоционалния баланс. След проведени консултации г-жа Х. е подала заявление

за ползване на социална услуга от двете деца, където с тях да работи психолог, с цел преодоляване на възникналата криза, предвид родителският конфликт и съхраняване на психо-емоционалния им баланс. ОЗД-Л. е издал Предварителни оценки на потребностите от 10.05.2021 г. за децата Е. и У., като са насочени за работа с психолог към ЦОП "Бъдеще". Впоследствие г-жа Х. е подала заявление за ползване на СУ и от самата нея, в подкрепа на двете деца. Според г-жа Х. децата редовно посещават ЦОП "Бъдеще" и това им се отразява благоприятно. Потвърждава и информацията, че все още няма влязло в сила съдебно решение по делото по Закона за домашното насилие, като съобщи, че г-н М. е наясно с това.

През годините г-н М. многократно е заявявал своето желание майката и децата да бъдат насочени за ползване на социална услуга, но самия той не счита за нужно да ползва такава и не е заявявал такава потребност.

Г-жа Х. е споделила за пореден случай на нападки спрямо нея от г-н М.. Посочва, че на 14.06.2021 г. при заседание по делото за родителски права, г-н М. в е обидил, като я е нарекъл "тъпанарка", по повод предложение за сключване на споразумение по делото, майката разказва, че след приключване на делото, г-н М. е станал агресивен и е проявил вербална агресия към нея и нейната адвокатка, с думите "...Ти тук си адвокат, но навън си никоя...".

Г-н М. е многократно консултиран, че до окончателното решение на съда ОЗД не може да осигури медиации срещи с децата му.

С децата са проведени многократни разговори във връзка с получаваните сигнали от техния баща. Те са споделили, че не желаят да контактуват с него, изпитват страх от г-н М.. Когато са му са се противопоставяли за нещо, той ги е удрял с джапанки по главата. Споделят за случаи, след като са го напуснали, в които той ги е преследвал на улицата, а това провокира несигурност и силен уплах в тях. Според малолетните баща им оказва натиск върху тях "да се обърнат срещу майка си". При работата си ОЗД-Л. не е констатирал родителско отчуждение на децата от техния баща. Констатирани са страх и отказ на малолетните да контактуват с баща им предвид неговото поведение.

В хода на работата с Г-н М., той многократно е консултиран за необходимостта да подобри комуникацията си с майката, в интерес на децата, както и да не използва принуда в действията си спрямо малолетните У. и Е.. Предвид наличната заповед за незабавна защита е консултиран да се въздържа от контакти с децата си, до окончателно решение на СГ С.

В заключение е посочено, че наблюдението на децата и работата на ОЗД в насока подкрепа на семейството продължават.

По преписката са представени удостоверения за раждане на децата У. М. А. М. и Е. М. А. М.. Представена е Заповед за незабавна защита от 01.11.2019 г., издадена от СРС по гр.дело № 63257/2019 г. (л.162, л.165). Представени са и доказателства за наличие на кредитни задължения на П. Х. (л.163-164).

С писмо рег.№ А-30802/25.11.2020 г. Директорът на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в МВР (л.60) е поискал от ДАБ информация за жалбоподателя предвид поискана такава от И.-Б..

От писмо изх.№ УП2665/30.11.2020 г. на Началник отдел ПМЗ към ДАБ (л.59) става ясно, че жалбоподателят не е представил документ за самоличност, а такава е установена въз основа на представена от чужденеца декларация по чл.30, т.3 ЗУБ. Установено е, че удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК] е унищожено и не може да бъде представено по преписката в цялост с

всичките му страници (л.42-46).

От справка вх.№ МД-242/20.05.2021 г. (л.32), изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС, се установява, че условията в И. след териториалното поражение на „халифата“ на организацията „Ислямска държава“ се характеризират едновременно с оптимизъм и загриженост. В нея е отразено, че гражданите на страната виждат степен на нормалност, безпрецедентна за мнозинството от младежкото население, но от друга страна съществуват безбройни предизвикателства пред управлението, сигурността и икономиката, които застрашават напредъка на И.. Президентът Б. С. е заявил, че в момента иракчаните имат „скъпоценна, но и несигурна“ възможност да изведат държавата към по-безопасно бъдеще. По форма на държавно управление И. е конституционна парламентарна република. Парламентарните избори през 2018 г., макар и несъвършени, като цяло отговарят на международните стандарти за свободни и честни избори и водят до мирен преход на властта от премиера Х. ал А. към А. А. ал М.. Широко разпространените протести, започнали през октомври 2019 г., имат за резултат оставката на Ал М. на 1 декември 2019 г. и водят до петмесечен период на формиране на правителство. М. ал К., директор на Националната разузнавателна служба, е утвърден за министър-председател от иракския Съвет на представителите на 6 май 2020 г. след като поема ангажименти за провеждане на предсрочни избори през 2021 г., осигуряване на съдебна отчетност за насилие по време на протестите от 2019 г., поставяне на всички въоръжени актьори под държавен контрол и адресиране на системната и широко разпространена корупция в иракските правителствени институции.

От докладна записка от 19.11.2020 г. на ПИ от 09РУ-СДВР (л.63) става ясно, че жалбоподателят е установен на адрес в [населено място], [жк], №325, вх.Г, ет.6, ап.84.

От трудов договор № А-18388/25.05.2018 г. (л.72) е видно, че жалбоподателят е нает по трудово правоотношение при „КолПоинт Ню Юръп“ ЕАД на длъжността „телеагент“.

На жалбоподателя е издадено разрешение за дългосрочно пребиваване № ВГ701153532/17.03.2021 г. (л.254); както и разрешение за постоянно пребиваване № ВГ701152660/22.02.2021 г. (л.264).

До Зам.-Председателя на ДАБ е изготвено предложение рег.№ УП2665/06.01.2021 г. (л.59) да бъде прекратен предоставеният на чужденеца хуманитарен статут.

При тази фактическа обстановка е издадено обжалваното в настоящото производство Решение № 2473/12.08.2021 г., с което Зам.-Председателят на ДАБ е прекратил предоставеният на М. А. М. хуманитарен статут на основание чл.48, ал.1, т.1 във вр.с чл.17, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. За да издаде обжалвания акт, административният орган се е позовал на данните от справката в АИС-МВР, извършена от ГД“Гранична полиция“ относно пътуването на жалбоподателя извън България, и на фактите и обстоятелствата, изложени от чужденеца в хода на проведеното интервю. Обсъдил е данните от справката на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ, като е приел, че е налице съществена и трайна промяна в обстановката в страната на произход на чужденеца спрямо обстоятелствата, при които му е бил предоставен хуманитарният статут. Издателят на решението е изтъкнал, че по отношение на чужденеца е налице отпаднала опасността да бъде изложен на заплахата от насилие, доколкото в И. се наблюдава трайна стабилизация по отношение на сигурността. Така е направил извода,

че за иракския гражданин съществува реална възможност да се завърне и установи на територията на И., където да се ползва от закрилата на официалните власти, без това да създаде риск за неговият живот и свобода. Органът е допълнил, че чужденецът не е обект на преследване по смисъла на ЗУБ, както и не е налице риск от бъдещи такива действия спрямо него. Зам.-Председателят на ДАБ е преценил висшия интерес на децата, родени от съвместното съжителство на чужденеца с българската гражданка П. Х.. В тази връзка се е позовал на представения социален доклад, в който има данни за упражнявана от жалбоподателя системна вербална агресия срещу майката на децата, като в един от случаите децата са станали и свидетели на тази агресия. Органът е извел извод, че прекратяването на предоставения хуманитарен статут не е в разрез с принципа на висшия интерес на детето, като е приел, че е в най-добър интерес на двете деца те да продължат да живеят в спокойна семейна среда, без да бъдат свидетели или жертви на насилие.

По делото са приети доказателствата по административната преписка; справки относно актуалната обстановка в И. (л.288, л.325); справка относно пътуванията на жалбоподателя извън България за периода от 01.01.2013 г. до 06.02.2023 г. (л.313) и социален доклад относно децата У. М. А. М. и Е. М. А. М. (л.317).

При така установените факти Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и въз основа на постановеното от Съда възстановяване на срока за обжалване с Определение от 27.04.2022 г. (л.270) е процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Зам.-Председателят на ДАБ, на когото със Заповед № РД 05-803/14.12.2020 г. (л.25) на основание чл.52 ЗУБ Председателят на ДАБ е делегирал правомощията си по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ. В производството по издаване на решението не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, които могат да представляват самостоятелно основание за отмяна на акта.

В разглеждания случай е установено наличие на основание по смисъла на чл.17, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, имащо за последица прекратяване статута на бежанец на чуждия гражданин. Страните не спорят по факта, че жалбоподателят е посещавал държавата си по произход, като това се потвърждава от събраните писмени доказателства по делото. Същият обаче не е дал задоволително обяснение за начина, по който се е придвижил от Катар до И., като се има предвид, че двете държави нямат обща граница помежду си.

Нормите на чл.17, ал.1, т.1 и ал.2 ЗУБ регламентират случаите, в които се прекратява предоставена международна закрила. Според административния орган фактът на завръщането на територията на държавата по произход означава, че иракският гражданин не може повече да се отказва от ползването на закрилата на държавата му по произход, поради това че обстоятелствата, пораждащи опасенията от преследване, са отпаднали и промяната в тези обстоятелства е достатъчно значителна и не е от временен характер; както и че той доброволно се е възползвал от закрилата на държавата си по произход. Издателят на обжалваното решение е приел, че обстоятелствата, пораждащи страха от преследване, са отпаднали и тази промяна е достатъчно значителна и не е с временен характер. Понятието "закрила", употребено в текста на чл.17 ЗУБ, не включва единствено хипотезата, в която лицето се е установило в държавата си по произход. Закрилата може да се осъществи и чрез други актове на държавни органи и институции, издадени или извършени в резултат на предприети действия от страна на чуждия гражданин за упражняване на негови права, в качеството му на гражданин на държавата му по произход. В конкретния случай тази закрила

е намерила проявление в използването на издаденото удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут, използвано за необезпокояваното му влизане в И.. Правилно органът е приел за недостоверно твърдението на чужденеца, че е пребивавал тайно на територията на И., тъй като той сам е посочил, че е пристигнал в страната си легално. Непроверимо е твърдението му, че през всичките осем месеца и половина (а не седем месеца, както е посочил), той е живял в условията на своеобразен домашен арест в къща в [населено място]. Налице са и други противоречия в изявленията, направени от него по време на проведеното интервю. Той е заявил, че малко след заминаването му за България, неговият баща е починал през м.август 2018 г. Чуждият гражданин обаче се е завърнал в България в средата на м.март 2018 г., от което се откроява разлика във времето в размер на пет месеца. Нелогично е той да не може да възпроизведе точно ако не датата, то поне месеца, в който се е случило такова важно и травмиращо го житейско събитие. Наред с това е необяснимо защо чужденецът настоятелно е твърдял, че е бил принуден да замине за И., след като по делото не се установява някой да му е оказвал давление да посети държавата си по произход, а решението да стори това е било изцяло негово. По-нататък жалбоподателят е заявил, че в И. се е страхувал за живота си. Обаче в производството по предоставяне на международна закрила през 2007 г. (л.17б) е прието за недоказано той да е бил преследван и заплашван, както и че твърденията му в тази насока са повърхностни и противоречиви. По този начин с влязлото в сила решение, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец, е установено, че спрямо него не е налице преследване в лично качество, а му е предоставен хуманитарен статут благодарение на общата обстановка в И., която към онзи момент е била крайно несигурна. Това обстоятелство сочи, че присъствието на чужденеца в страната му по произход не е от категорията да представлява заплаха за здравето и живота му. След като няма данни чужденецът да е обект на преследване, нито да е налице риск от бъдещи такива действия спрямо него, следва, че не са налице основания за приложение на принципа „non refoulement”, регламентиран в чл.33, ал.1 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г.

Прекратителната клауза, предвидена в чл.1, б.С, т.5 от Конвенцията за статута на бежанците, е намерила израз във вътрешното законодателство в нормата на чл.17, ал.1, т.2 ЗУБ. В тази хипотеза законодателят е предвидил като основание за прекратяване на предоставен статут ситуацията, при която бежанецът се е възползвал от закрилата на страната, която е напуснал. Това е хипотезата, при която като основание за прекратяване на предоставен статут на бежанец е поставено условието бежанецът реално да е напуснал страната, която му е предоставила статут, и да се е установил в страната по произход или трета сигурна страна. В случая М. А. М. на проведеното интервю е признал, че е останал дълго време на територията на И..

Именно легалното посещение на държавата по произход, за която при получаване на хуманитарен статут се е смятало, че е опасна за иракския гражданин, дава основание да се смята, че страхът от посегателства на основание самото му присъствие в страна, вече не е актуален за него, въпреки твърденията му за обратното. Не без значение е и продължителността на периода, през който той е бил извън сигурната държава, в която му е предоставен хуманитарният статут (Република България): твърдял е, че престоят му в И. е бил около 7 месеца, а в действителност той е останал там в продължение на 8 месеца и половина. Тези факти от поведението на жалбоподателя следва да се приемат като конклюдентно заявление, че той не желае повече да се ползва от предоставената му в България международна закрила. Доброволно, ясно и конкретно жалбоподателят по време на интервюто е предоставил устна информация, относими към правния му статус, като не е споделил да се е чувствал ограничаван или застрашен от преследване или да е заплашван от тежки посегателства по смисъла на ЗУБ. Извършените от него съзнателни действия по завръщане в страната му по произход не съответстват на профила на лице, което изпитва опасения от тежки посегателства при това завръщане.

Правилна е преценката на административния орган, че чужденецът е могъл да се възползва от процедурата за събиране на семейството си на територията на България. Като член на семейството по смисъла на § 1, т.3, б.,в" ЗУБ, всеки от неговите родители, в случай че не може сам да се грижи за себе си поради напреднала възраст или тежко заболяване, може да получи дължимите от морала грижи на територията на Република България.

Издателят на обжалваното решение е изтъкнал, че в случая няма да бъде нарушен висшият интерес на детето, установен в Конвенцията на ООН за правата на детето. По силата на чл.24 от Хартата на основните права на ЕС, при всички действия, които се предприемат от публичните власти или частни институции по отношение на децата, висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение. Този интерес в пълнота е приложен в издадения акт, като по никакъв начин не са опровергани констатациите от социалния доклад, че децата изпитват страх от баща си и отказват да контактуват с него. Нещо повече: спрямо жалбоподателя е издадена ограничителна заповед за незабавна защита по отношение на двете деца и тяхната майка. Административният орган е взел предвид системните прояви на вербална агресия от страна на чуждия гражданин по отношение на майката и децата, и е извел правилния извод, че за тях е най-добре те да живеят в спокойна семейна среда. Като е съобразил, че след прекъсване на социалните контакти между бащата и децата е налице подобрение в психо-емоционалното им състояние, в съответствие с висшия интерес на двете деца издателят на решението е приел, че е правилно те да живеят в обстановка, в която няма да бъдат свидетели или жертви на насилие. В тази връзка са несъстоятелни изложенията в жалбата оспорвания на фактическите констатации в решението. Напротив, от събраните по делото доказателства се потвърждават изводите на административния орган, изложени в оспорения акт. Нещо повече: и от социалния доклад, приет в съдебното производство (л.317) се установява, че основни грижи за малолетните момичета полага майка им П. Х.. Децата са огорчени от поведението на баща си, който ги игнорира, чувстват се отчуждени спрямо него и отказват да общуват с него. В страната си на произход жалбоподателят създава ново семейство. Същият не съдейства на съда по заведеното гражданско дело за урегулиране режима на лични отношения с децата. Двете деца имат изключително силна емоционална връзка с майка си, докато с баща им чувстват отчуждение. При това положение са правилни изводите на административния орган, че чуждият гражданин няма силни връзки в страната, в която му е предоставен хуманитарният статут, понастоящем отнет.

Не може да се приеме, че прекратяването на хуманитарния статут ще наруши правата на чужденеца, доколкото прекият му ефект не се изразява в неговото връщане в страната му по произход. Това е така, защото той може да остане в страната на друго основание, след като е получил разрешение за постоянно пребиваване в България.

Наред с това информацията за положението в И., представена по делото, показва трайна промяна в обстановката в страната на произход на чужденеца спрямо обстоятелствата, при които му е бил предоставен хуманитарен статут. Като цяло същата може да бъде определена като относително стабилна. ИД е в значително степен изтласкана от страната. Проявеното насилие от страна на правителствените сили, доколкото то е доказано, е насочено основно срещу протестиращи по улиците, а не е повсеместно към мирното население. Посочени са и някои уязвими групи, към които обаче жалбоподателят не попада – жени, деца, представители на опозицията, журналисти. В процесния случай не се установява наличието на вътрешен или международен конфликт на цялата територия на И.. От анализа на информацията, съдържаща се в представената по делото справка, не следва, че в страната е налице безогледно насилие. Тоест, дори да се отчете някаква влошаване на обстановката в страната, то не е налице ситуация на безогледно насилие, което да застраши жалбоподателя при завръщане в И..

Изводът за наличие на сочените основания за прекратяване на предоставения статут в оспорения акт не се променя от представените по делото доказателства за трудова заетост и че е установен на адрес, доколкото заявеното добро интегриране на чужденеца в българското общество не е сред основанията за закрита по ЗУБ.

С оглед на изложеното се налага изводът, че обжалваното решение е постановено при доказване на хипотезата по чл.17, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Изходът на спора обуславя основателност на своевременно заявената от ответника претенция за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова следва да му бъде присъдено. На основание чл.143, ал.4 АПК във вр.с чл.78, ал.8 ГПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено по реда на чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл.144 АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по тълк.дело № 5/2009 на ВАС.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл.последно и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № 2473/12.08.2021 г., издадено от Зам.-Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е прекратен предоставеният на оспорващия хуманитарен статут.

ОСЪЖДА М. А. М., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: